

end Forskellen i saa Henseende kun var ringe, var dette dog resulteret i, at Landstingets Flertal i flere Tilfælde havde modsat sig Gennemførelsen af Lovforslag, som i Folketinget i Kontakt med Befolkningens Flertal havde opnaaet en aldeles overvejende Tilslutning. Da dette havde været Tilfældet endog med Hensyn til Forslag, hvis Betydning for det almene Vel Regeringen havde maattet tillægge en overordentlig Vægt,*) havde man anset det for paakrævet at stille Forslag om *Landstingets Afskaffelse*.

Ved Oprettelsen af det ovennævnte *Lov-Revisionsudvalg*, der var tænkt som en Erstatning for den med Tokammer-Systemet følgende gentagne Prøvelse af Lovforslagene, vilde man nærme sig den i forskellige andre Landes Forfatninger fastsatte Ordning med et særlig sagkyndigt Organ (Lovraad), hvis Opgave i sin mest udviklede Skikkelse bestaar i en Prøvelse af Lovforslagene, dels forinden de fremsættes for Rigsdagen, dels, for saa vidt de foreslaas ændrede i Rigsdagen, inden dennes endelige Vedtagelse af Forslagene. Det tilføjedes i »Bemærkningerne«, at de nyere Tidens forcerede Gennemførelse af mangfoldige, hyppigt meget omfattende Love havde givet Anledning til, at man oftere havde følt Ønskeligheden af en paa fremragende og alsidig Sagkundskab bygget Prøvelse af i hvert Fald alle større og vigtigere Lovforslag.

Angaaende *Rigsrettens Bortfald* udtalte Motiverne, at en særlig Rigsret, naar Landstinget bortfaldt, i hvert Fald maatte sammensættes anderledes end hidtil. Forudsætningen for en særlig Domstol til Paakendelse af Spørgsmaal om Ministres politiske Forseelser formentes imidlertid at være, at denne Domstol var sammensat saaledes, at den indeholdt et særligt statspolitisk Element, og naar Rigsdagen kun havde eet Kammer, og dette ved Siden af Kongen havde Paataleret med Hensyn til de omhandlede Forseelser, faldt Muligheden for en saadan Sammensætning bort. Man fandt det derfor naturligt, at Sager mod Ministre i Anledning af deres Embedsførelse fremtidig paakendtes af de almindelige Domstole.

*) Statsministeren pegede i sin Forelæggelsestale særlig paa Landstingets Stilling til Lovforslaget om Landbrugets Gældsforhold, og Ministeren tilføjede, at Landstinget gentagne Gange havde overskredet, »hvad man maatte anse for dets Kompetence i Henhold til de Forudsætninger, der var raadende, da Grundloven blev vedtaget, hvor man bl. a. gik ud fra, at et Landstingsflertal, der maatte være i Modsætning til Folketingsflertallet, ikke vilde rejse Strid om principielle politiske Spørgsmaal«.